

Bruno Zhu

Women Upstairs

Der findes et lille værk af Bruno Zhu, som jeg virkelig godt kan lide*. Det er en model af en penis. Eller rettere sagt: det er et symønster, skåret ud i hvidt karton og fyldt med håndskrevne instruktioner (som det hører sig til for symønstre), der kan samles til en penisform. Og ikke bare en hvilken som helst penis. Værket er en del af en serie, hvor hvert nyt værk mimer gennemsnitsstørrelsen på en penis i det land, hvor det vises.

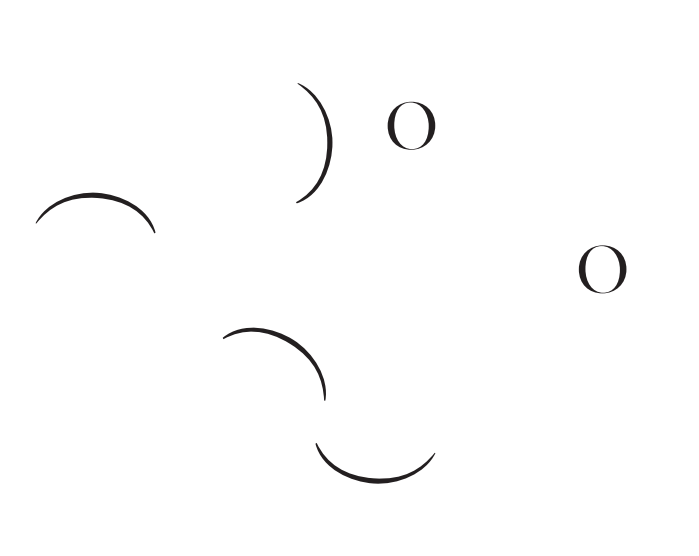
Jeg kan godt lide værket, fordi det samler forskellige dele af Brunos kunstneriske praksis. Det handler om modeller og modellering (han har tidligere studeret mode) – om at analysere de standardstørrelser, som vi alle indretter os efter eller måler os selv i forhold til. Ikke ulig de nøgne mannequiner, som er fundet og indkøbt i Danmark til udstillingen på O – Overgaden: kommercielle prototyper, der hver især er rundet af en bestemt stil eller epoke. Og heller ikke ulig det standardiserede piktogram, der løber mod døren på de grønne nødudgangsskilte, som vejleder og dirigerer os overalt i verden, selv i undtagelsestilstande.

Penisværket handler også om sex – eller sexismen: om at tage temperaturen på den såkaldte ‘big dick energy’ i al dens dumme banalitet ved at folde den ud og afkode omkredsen på dens symbolske organ. Og det handler om den kontrol og begrænsning, der ligger i vores fælles kulturelle rammer eller kommercielle indpakning (Bruno har kontinuerligt arbejdet med – og op imod – de ‘præsentationsrammer’ eller ‘skabeloner’, som præger vestlige museer og kulturinstitutioner). Dette er ikke ulig, hvordan mannequinerne på O – Overgaden, der hver især erstatter den løbende tændstikfigur på de menneskestore nødudgangsskilte, alle er indespærret i deres kabiner. De fire kvindelige figurer fra forskellige livsfaser er fanget i den klassiske, patriarkalske institution, samtidig med at de ikke matcher institutionens piktogramskabelon: babyen, det lille barn, selv teenageren, passer ganske enkelt ikke ind. Den voksne kvinde kommer tættere på.

Brunos penisværk kunne også ligne en Rorschachtest (værket består af et symmetrisk mønster, hvor skaftet og penishovedet er placeret i midten, omgivet af testikelsækkene, der på hver side krøller op som bølger). Således kunne det i al sin formelle subtilitet minde om en psykologisk test af beskuerens egne projektioner. Hvis man ikke ved, ‘hvad man ser’, kan værket måske lede tankerne hen på et træes grene, et venligt ansigt eller et rovdyr, afhængigt af ens personlige traumer. Dette minder om den måde, hvorpå dét at bevæge sig gennem de gentagne og anonyme institutionelle hvide døre i Brunos udstilling på O – Overgaden fungerer som et serielt overgangsritual. Hver gang en dør åbnes, placeres publikum i centrum af værket, dvs. midt i et nyt ‘green room’ eller menneskestort institutionelt skilt, hvilket skaber et personligt møde, som man kan projicere sin private historie eller kropslige skala, sindsstemning eller angst ind i.

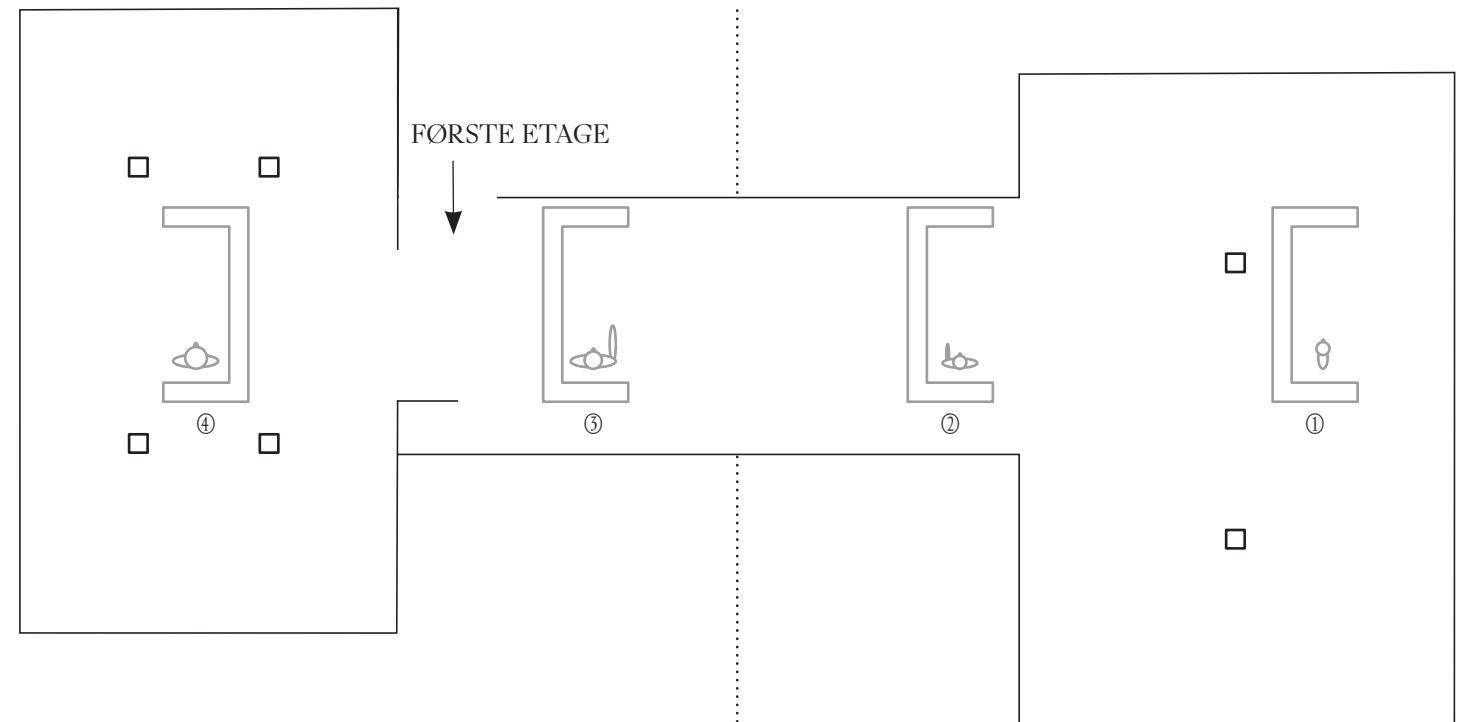
Endelig indeholder Brunos fallosværk en implicit vold: det antyder, at den erigerede penis kan holdes fanget i det skræddersyede, tætte eller løse hylster, tilpasset den gennemsnitlige penisstørrelse. Dette er ikke ulig, hvordan hver af de kvindelige hovedpersoner på O – Overgaden peger på den besøgende med en hånd formet som en pistol. Denne voldelige gestus forskyder magtbalancen, idet beskueren gøres til skydeskive eller helt konkret trues, hvilket kræver, at den enkelte må beslutte sig for at blive stående eller flygte gennem værkets *exit* – samtidig med at gestussen, helt ligesom Brunos penisværk, er fyldt med humor.

Rhea Dall,
leder og chefkurator, O – Overgaden

* Det omtalte værk, som ikke er en del af udstillingen på O – Overgaden, hedder *American Average Star* og er fra 2022.

12. september - 25. oktober 2026

① *Baby Exit*, 2026

Vægmaleri med dør og mannequin (0-12 måneder), forskelligt materiel
430 × 260 × 100

② *Barn Exit*, 2026

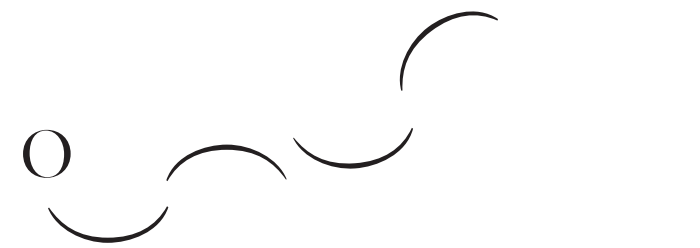
Vægmaleri med dør og mannequin (1-12 år), forskelligt materiel
430 × 260 × 100

③ *Teenage Exit*, 2026

Vægmaleri med dør og mannequin (13-18 år), forskelligt materiel
430 × 260 × 100

④ *Voksen Exit*, 2026

Vægmaleri med dør og mannequin (18+ år), forskelligt materiel
430 × 260 × 100

Bruno Zhus udstilling på O – Overgaden er en del af et samarbejde med Huset for Kunst og Design (HFKD) i Holstebro, hvor en søsterudstilling af kunstneren, *Men at Work*, der fokuserer på billeder af nøgne mandlige modeller, vises i samme periode, således at Zhus projekt udfoldes på tværs af landet.

Bruno Zhu (f. 1991, PT) er billedkunstner og arbejder mellem Portugal og Holland. Zhu er uddannet fra Central Saint Martins, London (2014), og Sandberg Instituut, Amsterdam (2016) og har senest udstillet på blandt andet Centro de Arte Moderna Gulbenkian, Lissabon (2026); M HKA, Antwerpen (2025) og Chisenhale Gallery, London (2024). Siden 2016 har Zhu drevet udstillingsstedet A Maior i sine forældres boligindretnings- og tøjbutik i Viseu, Portugal.

Bruno Zhu

Women Upstairs

There's a small artwork by Bruno Zhu that I really like.*

It's a model of a penis. Or rather, it's a sewing pattern, cut from white card and covered in penned instructions (as sewing patterns often are), designed to come together to form a penis-shaped garment. And not just any penis: it is part of a series where each rendition is scaled to the average size in the country it is exhibited in.

I like this work because it draws Bruno's artistic practice together in multiple ways. It's about modeling and models (he once studied fashion)—an unpicking of the standard sizes that we all adhere to, or measure ourselves against. This is not unlike the nude mannequins, sourced in Denmark for his show at O—Overgaden: commercial prototypes, each shaped by a different style or era. And not unlike the standardized pictographic figure running toward the door on the green exit signs that supervise and direct us the world over, even in states of exception.

The penis artwork is also about sex—or even sexism: how to take the temperature of “big dick energy” in all its blunt banality, how to lay it out and decipher the circumference of its token organ. And it is about the confinement of our shared wrapping and framing (Bruno has repeatedly worked with, and against, the “packaging” or “template displays” of Western museums and cultural institutions). This is not unlike how the mannequins, which at O—Overgaden replace the running stick-figures in the life-sized exit signs, are contained inside their display case—four female figures at different life stages, all trapped inside the frame of the patriarchal institution, while failing to match its pictogram-perfect template: the baby, the toddler, even the teenager, simply do not fit. The adult comes close.

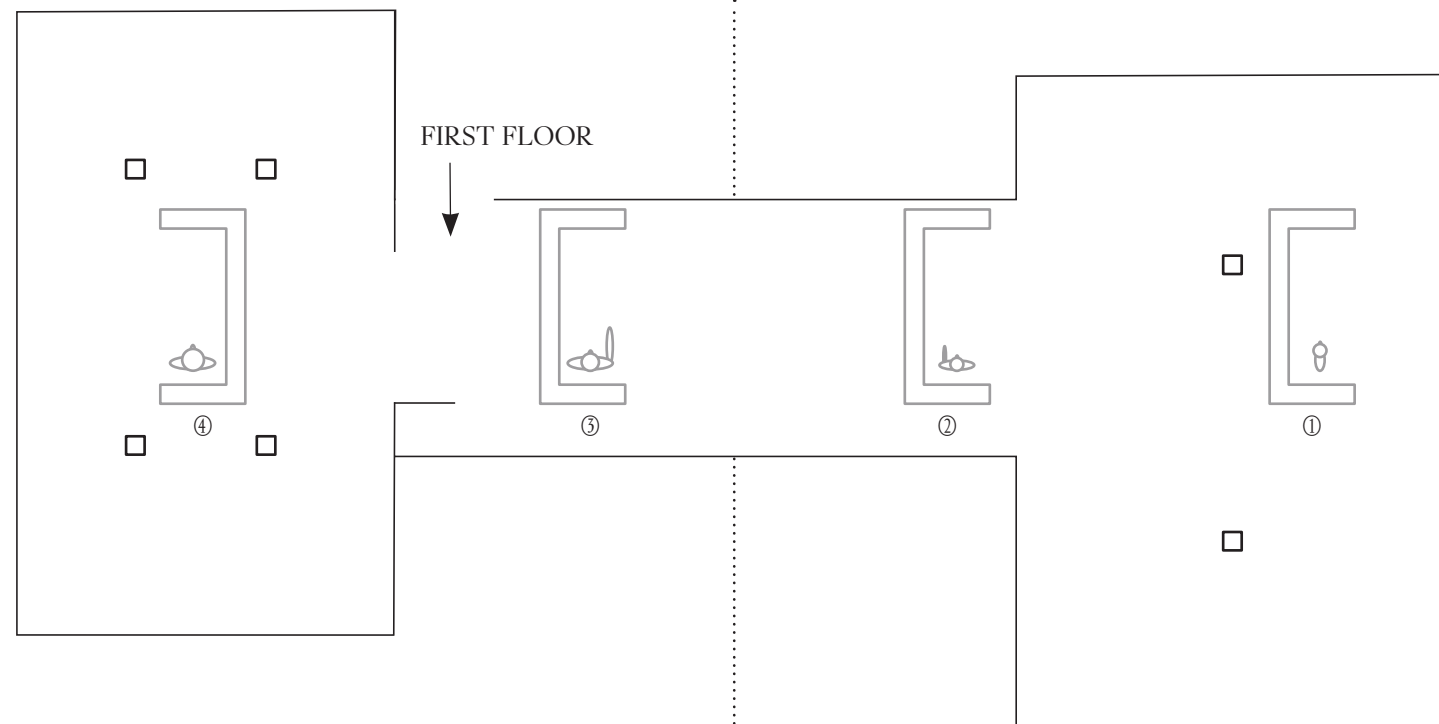
Looking like a Rorschach test, Bruno's penis piece (a symmetrical pattern, with the shaft and glans in the center surrounded by the testicle sacs curling up like waves on either side), in all its subtlety, also almost functions like a projected psychological test. If you don't know “what it is”, you might see two branches, a friendly face, or a predator, depending on your personal trauma. This is not unlike how passing through the repeating and anonymous institutional white doors in Bruno's exhibition at O—Overgaden puts the audience at center stage: a continuous rite of passage in which each door, opening onto a green-room-cum-institutional-sign, creates a personal encounter to project or evoke one's private story or bodily scale, temper, or angst.

Finally, Bruno's phallus pattern is one of inherent violence: it implies that the erect penis might be captured within the loose or constricting garment, tailored to fit the median penis size. This is not unlike how the female protagonists' adapted hand gestures hold the visitor at gunpoint at O—Overgaden, shifting the power balance by violently casting the viewer as the target, under threat, and demanding everyone decide whether to stay or *exit*—even if it's tongue in cheek, as, too, is Bruno's penis pattern.

Rhea Dall,
Director and Chief Curator, O—Overgaden

* The work in question, which is not part of the exhibition at O—Overgaden, is *American Average Star*, 2022.

12 September – 25 October 2026

① *Baby Exit*, 2026

Mural with door and mannequin (0–12 months), hardware
430 × 260 × 100 cm

② *Child Exit*, 2026

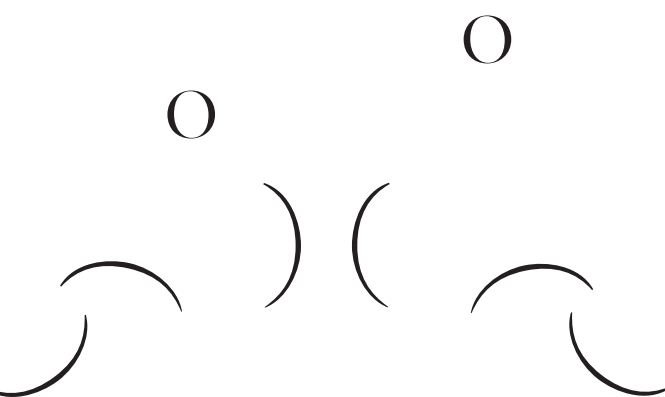
Mural with door and mannequin (1–12 years), hardware
430 × 260 × 100 cm

③ *Teen Exit*, 2026

Mural with door and mannequin (13–18 years), hardware
430 × 260 × 100 cm

④ *Adult Exit*, 2026

Mural with door and mannequin (18+ years), hardware
430 × 260 × 100 cm

Bruno Zhu's exhibition at O—Overgaden is a collaboration with Huset for Kunst og Design (HFKD) in Holstebro where the sibling exhibition by the artist, *Men at Work*, focusing on images of nude, male models, is simultaneously on show, disseminating Zhu's project across the country.

Bruno Zhu (b. 1991, PT) is a visual artist working between Portugal and the Netherlands. Zhu graduated from Central Saint Martins, London (2014) and Sandberg Instituut, Amsterdam (2016) and has previously exhibited at venues such as Centro de Arte Moderna Gulbenkian, Lisbon (2026); M HKA, Antwerp (2025); Chisenhale Gallery, London (2024); and What Pipeline, Detroit (2023). Since 2016, Zhu has run the exhibition space A Maior in his parents' home furnishings and clothing store in Viseu, Portugal.